

HÁRMASKÉP

Galgóczi Krisztinának

Első

Végighúzza az ujját az üveg repedésén,
és megfagy a repedés, de az üveg
meleg marad. Mit lehet látni
egy meleg üvegen át?
A hullámozó erdő a semmibe nyílik,
a folyó a hold fényét elnyeli,
a csillagokét visszaveri.

Kiben lehetne megbízni halálosan,
de csak átmenetileg, és hogyan lehetne
egyszer kibékülni a világgal,
ha egy kicsivel többet akarna,
mint amennyit valahol valakik kijelöltek neki.

Volt valami sürgetés a kezdetek körül,
úgy lett halogatva a választás
két lehetőség között,
pedig az egyik mindegy volt,
a másik még inkább, vád és visszavonás,
nehéz lánc és eloldozás, miközben
a bizonyosságon, mint egy karácsonyfán,
ott világított a „vége” felirat.

Hogy talán előlem rejtőzködik
leginkább, erre lehetnék büszke,
ezzel dicsekedhetnék el a piacon késő
délután, amikor az árusok már pakolnak el,
kiabálnak át a kettővel, hárommal
odébb álló asztalokhoz, nevetnek,
de közben növekszik bennük
az otthon üressége. Mit akarok,
mindennek ára van.

Engedi, hogy a háta mögött megtörténjenek
a természeti dolgok, évszakok,
idő, gyorsuló tágulás, mindegy,
csak ne kelljen látni őket, elég, ha csak
hall róluk, mert bekapcsolva felejtí a portás
a rádiót, úgy alszik el,
ő meg nem akarja felébreszteni.

Lejön a dombról, és amihez hozzáér,
fehér virágokkal kivirágzik –
így rendezték meg a tudta nélkül.
Lejön a lentickekhez, azok egyszerre mind
nagyot sóhajtanak, szél kerekedik,
érezem az arcomon, de kinevetnének,
ha mondanám.

Mindenképpen áldozat, jön valaki
egy üres könyvvel, minden oldalon
ugyanazok a rubrikák, és akkor neki éjt
nappallá téve számokat kell kitalálni
a hamis nevekhez, és mit kap cserébe?

Csendet akar, nem ezt az őrületes zajt,
ami idekint van, mert ennek
sose lesz vége. Mit javaslok:
nagyon mélyre vagy nagyon magasra
meneküljön, és a fokozatos hányingert
hogyan kerülheti el?

Hogyan kell őt ébreszteni,
ez a nagy kérdés, amire a válasz
el van rejtve egy piros termoszban
valamelyik köztéri virágágyás
közepén, és amíg ki nem ássák
egy kis ünnepség keretében,
karénekkal és ártatlan szavalattal,
addig csak fél szívvel próbálkozunk.

Talán másik országot szeretne,
szebb zászlót, drágább bélyegeket,
és ha megunja a síkságot, legyen hegyvidék,
ha azt is megunja, legyen tengerpart, ne tudják őt
kiszámolni, vagy legalább a szemét
hadd csukja be. Addig mi lesz?
Minden második mondat komolytalan.

Kezébe nyomtak egy hosszú zsinórt,
a végén fekete léggömbbel,
hogy abban vannak a csillagok,
ilyen könnyűek egy újfajta
számítás szerint, azzal a léggömbbel
menjen át a határon, majd ahol
zenét hall.

Második

Aláereszkedik ez a délutáni hó,
az első hó a télen. Még igazán hideg se volt,
nem siettek a városban a papok,
itt se gyűltek össze a varjak, még mindenki
reménykedhetett, hogy nem lesz semmi baj.

Ebben a legfehérebb és legtisztább
jóságban, amely megszállja a világot
egy órára, az egyetlen gonosz indulat
azt a helyet sújtja, ahová hamarosan
elérek, és nem tudom sehogy se kikerülni.

Nem tudok másfelé menni, mert az út
a térdemig belevásott a földbe,
és amúgy se tudom se jobbra, se balra
a dombok nevét, és nem is ismerek senkit,
aki valaha járt volna rajtuk.

Nem emlékszem a könnyebbség
érzésének a kezdetére, csak azt tudom,
mit kell inni hozzá. Lényegében bármit
lehet egy koszos pohárból, mocskos
asztalnál, sötét kocsmá mélyén.

Nem szeretnék mindenkit látni,
és főleg azt nem szeretném, hogy mindenki
lásson engem. Csak egy képzelt közösséget
akarok ebbe a valótlan országba,
jelvény se kell a kalapomra.

Van olyan óra, hogy minden dolog
a sötét oldalával fordul felém,
minden ember a sötét arcával,
az utcán minden felirat kegyetlen jóslat
a városról, az országról és rólam is.

Azon dolgozom éjszakánként
vagy napközben, a maradék órákban,
hogyan lehetne az elképzelt dolgokat
testi közelségbe hozni. Mekkora
kellene híznom rövid idő alatt.

Annak talán örülhetnék, hogy volt idő,
amikor nem tudtam mindent magamról.
Most minden legalja sejtet
és minden hibás gondolatot látok,
ahogy kiszakadnak belőlem.

Amit tudok, azt mind csak kitalálták,
mert nem elég nekik, hogy mekkorát
lépnek, hogy egy árkot is könnyen átugranak,
hanem nekik országból is nagyobb kell,
több folyó, nagyobb hegyek, vad zuhatagok.

A jövőről nekem már nem kell
gondolkodnom, mert tudom,
hogy ugyanaz lesz, mint a múlt,
mostantól addig, hogy megszülettem,
és a végén egyszerre sok lesz a hó.

41

Egy kis hóeséssel meg lehet állítani
ezt a zakatoló világot. Legyen
egy ág rezdülése valami szörnyű bajnak
az előjele: valaki oktanul útnak indul,
pedig még volna ideje, jön később is vonat.

Harmadik

Fehér számot kap minden újszülött
a fekete könyvébe, hogy addig is,
amíg nem lesz állami neve,
visszarendelhesék mérésre, beszélgetésre
vagy napfordulók előtt izomelméletből
vizsgát letenni. De akik szabad ég alatt
vagy vonaton születnek, azokat rögtön
elnevezik az erdőőr, a mezőőr vagy a kalauz után.

A forgalmasabb utcasarkokon felkötött kezű
emberek szónokolnak, és bárkinek
bármit megígérnek. Nekem is,
miközben megyek a kiegészítő hivatalba,
sorra mind megígérik a családi boldogságot,
pedig arról én a legutóbbi lépcsőházi
balesetem után végképp lemondtam.
Hárman is látták.

Kínek panaszkodjak, senki se érti,
mi a bajom ezekkel.
Rajzolás közben nagyokat csuklanak,
eltörrik a felezőt, ólommal fűjják le
a pálcás süteményeket. Nevessek
én is. Jó, nevetek.

Egy meddőhányón kell őrködnöm,
de nem tudom, milyen nyelven
szóljak rá azokra, akik erre jönnek,
és mi lesz a jutalom. Talán egy külön
láthatás, nem szólnak bele, azt látok,
amit akarok, persze egy bizonyos határig.

A futár lehet bármilyen csúnya
vagy akár néma is, csak mindig előzze meg
a fák titokzatos hírmondását. De vigyázat,
mert az olyan gyors, hogy a veszedelemről
vagy bármi változásról fél nap alatt
tudomást szereznek a legtávolabbi erdők is
az országban.

Amíg a halálos felhők bejárják útjukat
keletről északra és északról délre,
nekem csak a folyó túlsó partjáig kell
ellátnom ezzel a rossz szememmel,
de abból a látványból ki mondaná meg,
mi a tartós tévedés, és az ismerőseim közül is
vajon ki volna az, aki feltüzelne,
hogy tépjem le a kötést, dobjam el a pálcát,
semmit se érnek már az évek?

Tegnap a körzöm hegyével átszúrtam
véletlenül a külvilág zizegő selyempapírját,
de eddig semmi se változott, csak én lettem
még szomorúbb, és már neveket se mondok
a családból, hadd találgassák a számító rokonok,
kit kárhoztatok, amiért ilyen nagy csalódást
okozott, felült a bakra vagy beadta a papírokat.
Nem bölintok, nem is rázom a fejem.